

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-272/2026-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izvijestiteljice i Kamelije Parać, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GRAD DUBROVNIK, OIB 21712494719, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, kojeg zastupa punomoćnik Maroje Kolendić, odvjetnik u Dubrovniku protiv tuženika GULLIVER TRAVEL d.o.o., OIB 25636115130, Obala Stjepana Radića 25, Dubrovnik, kojeg zastupa punomoćnik Ante Kačić, odvjetnik u Dubrovniku, radi utvrđenja osnovanosti tužiteljeve tražbine u iznosu od 32.641,16 EUR, odlučujući o tuženikovoju i tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj Povrv-43/2025-58 od 14. studenog 2025., u sjednici vijeća održanoj 12. ožujka 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj Povrv-43/2025-58 od 14. studenog 2025. u točki I. izreke i točki II. izreke u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.929,74 EUR.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj Povrv-43/2025-58 od 14. studenog 2025. u dijelu točke II. izreke u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev i sudi:

Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 906,25 EUR u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove žalbenog postupka u iznosu od 117,53 EUR u roku od petnaest dana, dok se tužiteljev zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka u iznosu od 661,05 EUR odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Presudom poslovni broj Povrv-43/2025-58 od 14. studenog 2025. Trgovački sud u Dubrovniku utvrdio je osnovanom tražbinu tužitelja prema tuženiku Gulliver travel d.o.o., kao povezanom društvu u postupku izvanredne uprave nad dužnikom Agrokor d.d. u iznosu od 32.641,16 EUR kao tražbini drugog višeg isplatnog reda

(točka I. izreke), te je odredio da je tuženik dužan naknaditi tužitelju parnični troška u iznosu od 2.929,74 EUR (točka II. izreke).

2. Protiv točaka I. i II. izreke presude u dijelu u kojem mu je naloženo naknaditi troškove postupka tuženik je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom ovom sudu da presudu preinači ili ukine. U žalbi je, u bitnom, naveo da je prvostupanjski sud pogrešno prihvatio tužbeni zahtjev utvrđujući kako je Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. važila tijekom cijelog utuženog razdoblja, da nije ukinuta, niti ocijenjena nezakonitom, da je još uvijek na snazi što da je u potpunosti neistinito jer je sam tužitelj naveo da je Odluka izmijenjena i dopunjena više puta. Smatra da je prvostupanjski sud trebao ocijeniti zakonitost predmetne Odluke i dati adekvatno obrazloženje zašto smatra da je Odluke zakonita, a ne paušalno navesti da nije ukinuta niti da je ocijenjena nezakonitom. Smatra da je sud neosnovano utvrdio da je tuženik parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika, na temelju slika parkiranih autobusa, dok je tuženik na tu okolnost dostavio podatke kako su se pojedini vozači lažno predstavljali i stavljali oznake tuženika, što sud nije uzeo u obzir niti je saslušao predložene svjedoke koji bi to potvrdili. Ukazao je da je sud dao strankama pogrešnu uputi da rok za žalbu teče 8 dana od objave odluke umjesto pravilno 15 dana od objave. Smatra da je sud svoja utvrđenja o osnovanosti tužbenog zahtjeva temeljio na evidenciji zaustavljanja i priloženim slikama iz kojih nije jasno gdje su navedena vozila bila parkirana.

3. Protiv točke II. izreke navedene presude u dijelu u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka tužitelj je podnio žalbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava uz naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 778,58 EUR. U žalbi je, u bitnom, naveo da prvostupanjski sud nije odlučio o zatraženom trošku sastava žalbe na prvostupanjsku odluku u iznosu od 625,00 EUR uvećano za PDV jer je tužitelj s navedenom žalbom uspio, da nije odlučio i o žalbi kojom je tužitelj pobijao troškove postupka, koja žalba je također prihvaćena, da je sud pogrešno priznao trošak zastupanja na ročištu od 24. travnja 2024. koje nije nikad održano na troškove umjesto za ročište održano 29. travnja 2024. Smatra da mu je sud neosnovano odbio priznati trošak obrazloženog podneska od 21. veljače 2024. kojim je tužitelj uredio tužbeni zahtjev s obrazloženjem da navedeni podnesak nije nužan jer da je tužitelj tužbeni zahtjev mogao urediti na raspravnom zapisniku.

4. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

5. Tuženikova žalba nije osnovana, dok je tužiteljeva žalba djelomično osnovana.

6. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. i članka 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 364. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a

te na pravilnu primjenu materijalnog prava. Presuda je zahvaćena bitnom povredom odredaba postupka koja se sastoji u proturječju između onoga što se u razlozima presude navodi o iskazima svjedoka danim u postupku jer svjedoci nisu saslušavani kojima se utvrđuje odlučna činjenica tuženikove pasivne legitimacije, no, tu činjenicu je moguće utvrditi iz sadržaja isprava i izvedenih dokaza primjenom odredbe članka 373.a stavka 1. točke 2. ZPP-a.

7. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja u iznosu od 32.641,16 EUR, koja je osporena u postupku izvanredne uprave nad društvom AGROKOR d.d., a koju je tužitelj imao prema povezanom društvu GULLIVER TRAVEL d.o.o. Radi se o tražbini s osnove naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre grada Dubrovnika (Pile - Ploče) u razdoblju od 30. lipnja 2014. do 1. travnja 2015., a na temelju Odluke Gradskog vijeća grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima Klasa: 363-0/14-09/02, Ur. broj 2117/01-09-14-16 od 29. rujna 2014. (dalje u tekstu: Odluka 10/14).

8. U ponovljenom postupku, povodom ukidne odluke ovog suda poslovni broj PŽ-1284/2025-2 od 6. svibnja 2025., prvostupanjski sud je utvrdio da je odluka na temelju koje tužitelj zahtijeva plaćanje naknade donesena na temelju valjane zakonske procedure uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske. Sud je obrazložio da je uvidom u evidencije zaustavljanja posebnog režima prometa utvrdio da je tuženik u utuženom razdoblju izvršio iskrcavanje putnika u posebnoj zoni režima prometa te da je pasivno legitimiran za plaćanje utužene naknade. Pritom je sud ocijenio da činjenica što na svakom vozilu koje je zaustavljeno u posebnom režimu prometa nije vidljiv natpis tuženika ne utječe na istinitost sadržaja evidencije, a da tuženik nije dokazao da je od strane pojedinih vozača zaustavljenih vozila bilo neovlaštenog stavljanja oznake tuženika jer nije dostavio kaznenu prijavu za koju je tvrdio da postoji. Zbog navedenog razloga sud je odbio saslušanje svjedoka na navedenu okolnost, te nije uzeo u obzir isprave dostavljene, na tu okolnost, nakon zaključenja pripremnog ročišta u prethodnom postupku.

9. U žalbenom stadiju postupka tuženik i dalje osporava utuženu tražbinu pozivom na to da je Odluka /14 upravni akt koji nije u skladu sa zakonom, te se poziva na to da je prvostupanjski sud trebao primijeniti institut ekscepcije ilegalnosti, da tuženik nije parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika, već da su se pojedini vozači lažno predstavljali i stavljali oznake tuženika na predmetna vozila.

10. Uvodno treba ukazati da je zbog istog pravnoga pitanja revizija dopuštena obveznicima plaćanja naknade za zaustavljanje turističkih autobusa na području Pile – Ploče na temelju odluka Gradskog vijeća Grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima u predmetima Vrhovnog suda Republike Hrvatske u kojima je odlučeno rješenjima Rev 428/2021-5 od 21. veljače 2023., Rev 428/2021-5 od 21. veljače 2023. i Rev 957/2022 od 3. travnja 2024. U tim su predmetima sudovi tužbeni zahtjev prihvatili izrazivši shvaćanje da upravne sporove prema članku 12. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17;

dalje: ZUS) rješavaju upravni sudovi i Visoki upravni sud Republike Hrvatske, pa kako sporne odluke nisu poništene, ukinute ili na drugi način stavljene izvan snage u upravnom postupku, zaključili su da nisu ovlašteni ocjenjivati njihovu zakonitost, odnosno jesu li u suprotnosti određenim propisima, kako su to tvrdili tuženici. Sudovi su u tim predmetima izrazili i shvaćanje da nisu ispunjeni uvjeti za podnošenje zahtjeva Ustavnom sudu Republike Hrvatske u skladu s člankom 37. stavkom 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj: 99/99, 29/02 i 49/02; dalje: UZUS) jer predmetna odluka nema značaj propisa čiju zakonitost ispituje Ustavni sud, već općeg akta čiju zakonitost je ovlašten ispitivati Visoki upravni sud Republike Hrvatske, na temelju članka 12. stavka 3. točke 2. ZUS-a.

11. U odnosu na eventualni propust stranke da sama, u skladu s člankom 83. ZUS-a, inicira pokretanje postupka ocjene zakonitosti općeg akta, Ustavni sud Republike Hrvatske zauzeo je shvaćanje da u državi utemeljenoj na vladavini prava zahtjev na postupanje tijela sudbene vlasti, koje je nedovoljno povezano uz korištenje ovlasti tog tijela, preteže nad pravom stranke u postupku na podnošenje obavijesti u smislu članka 83. stavka 2. ZUS-a, odnosno zahtjeva u smislu članka 83. stavka 1. toga Zakona ili prijedloga u smislu članka 38. stavka 1. USUZ-a (Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-4024/2019). Također je navedeno da su takva pravna shvaćanja zauzeta i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-1533/2019 od 11. studenoga 2021., utemeljenoj na, u bitnom, podudarnome činjeničnom i pravnom stanju.

12. Tuženik u ovome predmetu zanemaruje da je prvostupanjski sud, očitujući se na njegove prigovore, na temelju izvedenoga dokaznog postupka, utvrdio i obrazložio da je odluka na temelju koje tužitelj od tuženika zahtijeva plaćanje donesena na temelju valjane zakonske procedure utemeljene na odredbama Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi („Narodne novine“ broj: 33/01, 60/01, 129/05, 28/06, 109/07, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12 i 19/13), Zakona o cestama („Narodne novine“ broj: 84/11, 22/13, 54/13, 148/13 i 92/14), odredbama ZSPC-a, Prometnom elaboratu za regulaciju zaustavljanja i parkiranja turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima Fakulteta prometnih znanosti u Zagrebu te na odredbama Pravilnika o autobusnim stajalištima („Narodne novine“ broj 180/04 i 138/06).

13. Pri tome je za napomenuti da je u Odluci poslovni broj U-III-3171/2021 od 31. ožujka 2022. Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio da su obrazloženjem sadržaja kakvim su nižestupanjski sudovi odgovorili i na tuženikove prigovore naveli relevantne i dostatne razloge kojima su neosnovanim ocijenili prigovore o nezakonitosti Odluke/14.

14. Neosnovano tuženik osporava svoju pasivnu legitimaciju osporavajući evidencije o zaustavljanju i priložene slike. Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da nijedan od tih dokaza sam za sebe ne dokazuje da je tuženik pasivno legitimiran to jest da je upravo on organizirao kao turistička agencija iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa, ali zbog svoje međusobne povezanosti kada se sve

te dokaze ocjenjuje zajedno kao cjelinu neosporno proizlazi da je upravo tuženik kao turistička agencija iskrcavala putnika u zoni posebnog režima.

15. Uvidom u evidenciju zaustavljanja vozila proizlazi da je za svako pojedino zaustavljanje u posebnom režimu prometa upisana oznaka odnosno evidencijski broj zaustavljanja, datum i sat zaustavljanja, vrsta vozila, registracija vozila i broj računa na kojem je naknada za zaustavljanje obračunata. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja potvrđuju fotografije zaustavljanja koje prileže spisu. Uz svaku fotografiju je jasno navedeno o kojem se zaustavljanu radi po broju zaustavljanja koje odgovara broju zaustavljanja koji je unesen u evidenciju te je također naznačeno i vrijeme zaustavljanja koje također odgovara onome označenom u evidenciji. Također, sa samih fotografija je vidljivo i registarska oznaka vozila i na vjetrobranskom staklu vozila naznačen natpis i logo tuženika iz čega proizlazi da je upravo tuženik turistička agencija koja organizira iskrcaj putnika. Točno je da natpis tuženika nije vidljiv na svim fotografijama, ali navedeno ne utječe na istinitost sadržaja evidencije jer je tuženik u ponovljenom postupku na pripremnom ročištu u prethodnom postupku jasno naveo da su pojedini vozači neovlašteno stavljali tablicu tuženika na autobuse u zoni posebnog režima, da su kazne dolazile na adresu tuženika te da postoji kaznena prijava. Sud je raspravnim rješenjem naložio tuženiku u određenom roku dostaviti kaznenu prijavu na koju se pozvao, no tuženik u naloženom roku nije dostavio kaznenu prijavu, stoga je sud pravilno odbio saslušanje predloženih svjedoka pravilno obrazloživši da se postojanje kaznene prijave ne dokazuje saslušanjem svjedoka.

16. Kod takvog stanja stvari pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik pasivno legitimiran za plaćanje utužene naknade.

17. Neodlučno je tuženikovo ukazivanje o pogrešnoj uputi o pravnom lijeku iz pobijane odluke jer pogrešna uputa suda ne može ići na štetu stranke.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka pravilno je zasnovana na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Pritom je zbog očite omaške u pisanju prvostupanjski sud tužitelju priznao trošak zastupanja na ročištu od 24. travnja umjesto pravilno 29. travnja 2024. Pravilno je prvostupanjski sud odbio priznati tužitelju trošak sastava obrazloženog podneska od 21. veljače 2024. jer tužitelj u trenutku podnošenja tog podneska nije imao punomoćnika iz redova odvjetnika već je tužitelja zastupao tada zaposlenik tužitelja. Međutim, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu članka 155. ZPP-a kada tužitelju nije priznao trošak sastava žalbe u iznosu od 625,00 EUR prema Tbr. 10. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 126/22 i 138/23; dalje: Tarifa) uvećano za PDV po stopi od 25% u iznos od 156,25 EUR prema Tbr. 46. Tarife. Nadalje, tužitelju pripada i trošak sastava žalbe protiv rješenja prvostupanjskog suda od 29. siječnja 2025. koje je rješenjem ovog suda od 6. svibnja 2025. ukinuto prema Tbr. 10. t. 4. Tarife u iznosu od 100,00 EUR (a ne 200,00 EUR koliko je tužitelj zatražio) uvećano za PDV u iznosu od 25,00 EUR prema Tbr. 46. Tarife za što je tužitelju trebalo priznati daljnji trošak u ukupnom iznosu od 906,25 EUR.

19. Tužitelju je valjalo priznati i trošak sastava žalbe na temelju odredbe članka 166. stavaka 1. i 2. ZPP-a; i to primjenom članaka 154. i 155. ZPP-a, imajući u vidu da je vrijednost predmeta spora pobijanog djela odluke o trošku parničnog postupka u ovom predmetu 1.375,00 EUR. Tako je tužitelju trebalo priznati trošak sastava žalbe prema Tbr. 10. t. 4. Tarife u iznosu od 100,00 EUR (zatražio 250,00 EUR) i trošak poreza na dodanu vrijednost prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 25,00 EUR te trošak sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 53,09 EUR (zatražio 372,86 EUR) prema Tar. br. 3. t. 4. u vezi s Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine broj 37/23) što ukupno iznosi 178,09 EUR. Međutim, kako je tuženik samo djelomično uspio sa žalbom, i to u dijelu sa 66% to je tuženiku valjalo dosuditi trošak žalbenog postupka u iznosu od 117,53 EUR, a iznos preko dosuđenog odbiti kao neosnovan.

20. S obzirom na navedeno, trebalo je primjenom odredbe članka 373.a stavka 1. točke 2. ZPP-a odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu kako je to opisano u točki I. izreke ove drugostupanjske presude, a primjenom odredbe članka 373. točke 3. ZPP-a prihvatiti tužiteljevu žalbu i preinačiti prvostupanjsku presudu kako je to opisano u točki II. izreke ove drugostupanjske odluke.

Zagreb, 12. ožujka 2026.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **9-30884-3564a**

Kontrolni broj: **0c63b-a9061-90259**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.